

Кога пораслъ Киръ, Арпагъ му казалъ, да се повдигне възъ Мидѣне ти, и се врекълъ да му помогне. Киръ лесно повдигналъ неблагодарни ти Перси. Астиагъ пратилъ войска подъ главатарство то на съштий Арпага; въ Арпагъ прѣминалъ на Кирова страна. Тогава Астиагъ билъ надвитъ и заробенъ; а Киръ завладѣлъ венчко то Мидийско царство (560 год. пр. Хр.). Срешта него се съюзили тройца най-силни владалци на онова врѣме: вавилонскій, египетскій и лидийскій. Нъ прѣди да се събереть ти, Киръ ги прѣварилъ, и налѣтълъ на лидийскій царь. *Лидийско то* царство захваштало западната часть на малоазиятскій полуостровъ, отъ Бѣло море до рѣка Галисъ (сегашний Къзълъ Ирмакъ). Тамъ царовалъ на онова врѣме Крезъ, който се голѣмилъ съ безбройно то си имане. Киръ разбилъ Креза, и призелъ столицина та му Сарда.

Крезъ падналъ робъ, и го осѣдили да се изгори живъ. Когато го туряли на огнъ тъ, той извикалъ: Солоне, Солоне, Солоне! Киръ спрѣлъ наказание то, и попиталъ, што значи това викане. Тогава Крезъ приказалъ, какво еднашь му дошьлъ на-гостие гръцкій мъдрець Солонъ; какво той показалъ Солону имане то си, и го попиталъ, кого има той за най-честитъ човѣкъ. Крезъ мислилъ, че ште чуе име то си. Нъ за чудо голѣмо, мъдрець тъ привелъ нѣколко други примѣри, и казалъ, че прѣди смъртъ та си никой не може да се нарече честитъ. Киру домилѣло отъ тия думи, та дарилъ животъ тъ на Креза, и го ималъ на почетъ.

Киръ, като покорилъ Мала Азия, обърналъ се възъ Вавилонскій царь Валтасара, и обстъпилъ столицина та му. Нъ вавилонъ билъ непристъпенъ задъ яки ти си стѣни. Киръ измислилъ друга леснина да приземе градъ тъ: той заповѣдалъ да прокопаятъ вада, и да отбиятъ вода та отъ Евфратъ въ ближно то езеро; а отпослѣ една ношь перси